

מסורת הש"ס

(א) וְיָצִי עִלְיָהּ (3) מִתּוֹמָפֹת
 וְיִסְדּוּתוֹת פִּי' (4) וְיִסְטוּס כֵּן
 שֶׁ' עִדּוּת עַל מִי' (5) דְּמִנָּה
 (6) זִי' (7) וְעִנְיָן מִתּוֹמָפֹת וּס
 עִדּוּת דִּי' עַל הַשּׁוּק, (8) אֵל
 יִסְדּוּתוֹת מִעוֹת עַד דִּי
 מִקְוֵן שִׁיךְ לִמְתָּי' דָּף ט.
 וְיִסְדּוּתוֹת הַקּוֹמָה עַד אֵל
 שִׁיךְ לִמְתָּי' דָּף י. (9) זִי' (10)
 קִדְשִׁי וְיִסְכְּסִי דִי' (11)
 כִּי שְׁנֵי לִמְתָּי דָּף יא
 וְיִסְדּוּתוֹת לֹא שָׁבַת וְלֹא יִי' (12)
 וְיִסְדּוּתוֹת מִצְוֵי' אֵל שְׁכָנָה
 וְיִסְדּוּתוֹת יִי' עַל פְּסוּלֵי לִמְתָּי
 לִינֵי אֵלָּה עַד שִׁיךְ לִינֵי
 שְׁכָנָה וְיִסְדּוּתוֹת יִי' גִּרְסַם שְׁפִיר
 (13) זִי' (14) וְיִסְדּוּתוֹת שְׁפִיר
 (15) וְיִסְדּוּתוֹת שְׁפִיר דָּף יב: דִּי' (16)
 אֵלָּה, (17) מִשְׁקֵדוֹת כְּבִלֵי רִשְׁוֹן
 (18) זִי' (19) זִי'.

מוסף רש"י

טובול יום תחלה לקדש.
וממזלה עשו בקדש להיות טובול
יום אללו כראשון לטומאה
ויטומא שנים בקדש זה מזה,
שאוכל שנוגע בטובול יום נעשה
שני ועושה את חבירו שלישי
טמאין שניהם קרוין
ומקלקלין את אחרים והשלישי
פוסל את הרביעי להיות הוא
עצמו פסול אבל לא יפסול את
אחרים במגעו (דוטה כס.).

רבינו גרשום

[illegible]

אבל לענין להמירו לאכילה לא אמר שזהו זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דקאסורא בזהו משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים
חטאת העוף מועלין בה משקודשה. צפה אפילו אם נהנה ממנה
מחיים כגון שמכרה דהולאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר
משנמלקה וימסר בה קדושה שהיא
נפסקת אם נגע בה טבול יום או מחוסר
כפורים ובלילה: הוזה דמה חייבין עליה
משום פינוג: דהוא דעוף קיימא במקום
וזיקה דכמה דהוא קובעת פינוג
שחישב בו קודם לכן כמו זריקה דכמה
וזכו נמי ים בו איסור נותר וטמא אם
נטמא דהוא קובעת בכל הים: ואם
זה מעילה: דכיון דהוא דמה ים וכן
הימר להכניס: גמ' אבל לאשמויי לא.
שמה טמאה ומטמאה אחרים לא:
מפניוין דקמי הוכשרה ליפסל ולא
ליטמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל
טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה
כך פוסל אוכלי קדש לאינו מטמא לטמא

אחרים: דמינא אבא שאול אומר עבול יום סחלה לקדש. דהוי ראשון ומשוי לקדש שני דאיתו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי

ההואה ים ביום המליקה דלכ"ב ארפסל הדס בשקיעת יאמה מ"מ נקט ג'ג
ומשעת מליקה מונוי: הווה דמה חיבין עריה משום ב'. למיד לעיל (ד)
י"ל שגראה להוה ולמ"ד יתיר שחיטה כי היכי דבעין לעיל גבי ים קד
צבלה ג'י חטאת העוף בעין שיהא רחל להוה: ואין מועלין בה. דין
כולוה ים אלא שצריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי י'
דמעילה יותר ואף מעולת צהמה דבעולת צהמה אין מועלין בעורה כי עורה
צ'ית הדגן מועלין זה כך נראה למורי הרב דכינו פ'ך ש: ^א עולה
מ'יצה דמה. דג'י חטאת העוף נקט החזה משום דבשחטת העוף אינא
יורא דזוחק ומתמחה והואה היינו לא נותו הדס למרחוק: ובוועלין י'
הדגן מחוק למחה אצל מחאן ואילו ים נעשית מעולה ואין מועלין ב'
הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזודם כוכבים:

יוס כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין צהם אכילה לכהנים ואי לא
 ליכא למימר הכי שהי משל צבור וזהו צהם בטומומה יאן יש לומר לענין
 בית השן לעלמן כדמחזיקין פרק טזול יום (וצהם עד קד: גא) (גבי ג')
 כדמחזיקין פרק ארזו מומון (סע דמ: מו) ומועילין עד שיתק הבשר
 אבא מועילין בבשר. יא דמשאחר שזרק דמה זכה המזבח צבשוהו ליה
 (וצהם דק קג) כל שלא זכה המזבח צבשר לא זכו הכהנים צבור: **אבל**
 להוציא צבית הדבס אלז גבי פרים ושעירים הנשרפים אין צהן הוצא
 קרמו פניה בתנור הובשרו ייפסא ייבטלו יום ובמחזור בפרורים. מש
 (ט) פרק שני הלזם (מנחות דק: ק) נאפות מצברד ואין דמות לא
 יא פסולס למחר צלינה ואור"י דגרס שפיר מדמקתי קרמו יא בתנור הו
 ואס כן אפימו להס דוחה השעט דהכי יריק צפרק רבי ישמעל (מנחות דק
 ולהכי קאמר דאין אפימו דוחה יוס טזו לא ואס תאמר כיון דלית ליה לא
 כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טזול יוס נקטיה דקצבר חולין שנעשו
 דוחה כשנעשו כל הראוי לא

לשחוט עֲלֵיהֶן הוֹבֵת. כְּלוּמָר כִּיֹּן דִקְרָמוּ פִּינֵה מִי יֵשׁ לֹא לֹהֵם חֹרֵר
הַצֵּחַ כְּמִיד לֹהֵם וְעַלֵּן קִרְוִי לֹהֵם אֲלֵלָא אִם כֵּן קֵרֵם הֵלֵם: הַזֵּי
מוֹעֲלִין בָּהֶן. וְכֵן תִּמְלֹךְ מֵעַלֵּה הַזֵּי לִיִּרְאָה אִיִּרְאָה אִיִּרְאָה וְהֵא מִשְׁמַת
נִצְרָחָה אֲלֵלָה לֹהֵם עֲקִיבָא ב' דֵּהָא אֲפִילוּ לִרְבִּי עֲקִיבָא אִין מוֹעֲלִין לֹא מִשְׁמַת
וְכֵן כִּלְ נִלְתֵם הַפִּיִּם: קִרְבֵּוּ הַבְּיִיבִים חִיִּיבִים עֲלֵיהֶם מִשּׁוֹם פִּיגוּל ב' ה'
לְמוֹנָח כְּמוֹ הַיִּלּוֹךְ לְקוֹמוֹץ וּמִקְטִירִים הַבְּזִיִּים כְּמוֹ שְׁמִקְטִירִין
הַקּוֹבֵץ וְהַלּוֹבֵת. פִּרְשֵׁי מִבְּרִית בְּצִוְּתִים (בִּפְרָק לו"ז) ע"ז דף ט': קִרְבֵּוּ
נְמִי קוֹדֵם שֶׁנֶּתַן הַקּוֹמוֹץ כְּבָלֵי יוֹדֵם וְהוֹכֵחַ לִפְסַל בְּצִבּוֹל יוֹ
הַמִּנְחוֹת מוֹעֲלִין אִין שְׁמִשְׁקוּדָא קִדְשׁ כְּבָלֵי הוֹכֵשׁוּרִי וְהוֹכֵחַ בְּצִבּוֹל יוֹס אִם
לֹהֵן מִתְּחִירִין וְכֵל דֵּבֵר שְׁאִין לֹהֵן מִתְּחִירִין אִין חִיִּיבִין עֲלֵיו מִשּׁוֹם פִּיגוּל וּמִנְחָה
אִדֵּם וְזִמּוּ הַיּוֹם שׁ וּמִתְכַּל עַד פִּיגוּל יוֹסִים נִסְכֵּי חֲמִישׁ כְּבוֹלֵי עֲמֵלָה דִּלְרֵא
שִׁמְעִי (וְיִסֵּחַ דף מג.) ר' מִלְכִּי כִּדֵּם פִּיגוּל וְרֵבֵנָן כִּדֵּם לֹא פִיגוּל וְאִחִיָּה מִתְּחִי
חֲשִׁי לֹהֵר דֵּבֵר שְׁדִרְכֵי הַשֶּׁמֶשׁ וְאִי בִּצְהָה כְּפִי עֲמֵלָה מוֹכַח בְּתַמְחוּרֵהּ
נִגְטָר לְפָרֶס עֲמוּד הַשֶּׁמֶשׁ: **אִבְל** דִּלְרֵאִיִּמְיוּרֵי יֵאָ. אָ (וְלִפְנֵי) וְלִפְנֵי (וְלִפְנֵי)

בלינה למחר ואורו" דגס ליה שפיר : נען קרמו פניה בתנור : ב' מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואם לאפות בו הפת וא"כ בעינין שיקרמו פניה אי"ז נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) תיבות והיינו כשנקטר דהא דקאמר ר"ע היינו בזבחים גופיה וז"ל : ט' הלחם כדכתביב והיה לחלם לאזכרה וילפינן אזכרה אדם הוכשר ליפסל בטבול יום כ' שכבר הוקדש בכלי ראשון : טז) אגב אינך דנקט תיבת הנך

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אבל להצילה לא מנעה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניח זריקה ולא ה' נגלה
דמה לו להוציר עיבור זורה דלא איירי ביה ר"ע א"י ה"ל עד כאן לא קאמר
ר"ע אלא להקבועי במעלה והלחיצה משום פירוג ונותר וטמא ועוד קשיא
בפסחים (דף ק"ג) משמע דלא מהניח זריקה להצריך עיבור זורה (א) דאמר

החם נמנמו הפסח או שילא ישרק מיד
ונראה לפרש דה"נ קאמר ו' כי קאמר
רבי עקיבא וזיקרא מועילא ליוצא כלומר
לענין דרביס האמוריס דמשה לא לקבוצי
דפיגול ו' אבל מכל מקום להפשה אויל
מיד ו' דלא פליג אמנני:

הדרן עלך קדשי קדשים

המאת העור. עדשהמא אייר דין
פסול קדיש זי ממ ימעלו
בהם וממלן ואילן אייר כשרים:
מועלין בהן משהקדשו. פירוש
קדוש פה דהיינו כשהקדישן:
הובשרה קדישם במבול יום ובמבול
תחלה אומר שכול יום

כפופרים. כלומר י' שאם נגעו ב' צדדיה טבול
 יום או מחוסר כפורים פסול מלאכול: ובל' ג' י' צלינת דם בשקיעת
 החמה א"נ צלינת בשר ליום וילילה ואע"י דבחר הכי קמני הוה דהם דמשמע
 השתא לא איירי בזהו ואפי' צלינת י' וילילה אלא לאחר הוה שהי'
 מליקה פסול דלינת בשר לפי שמד שנמלקה י' מתחלת לינה של יום וילילה
 הימר אכילה שניו ר"ל הוה ממש שנראה לאכילה ולמ"י הימר וזיקה
 שדיך צהן קבלה שיהא רחוי לקבל כדי שם להוות הכא נמי ללא שדיך
 ילו למתינו חטאת העוף עם פרים הנשפרים דמריהו לא סלקו לגביה
 קודמתו [ועולת] העוף שוה קודם לכל הקרנות לפי שיש בה שייכות
 לכהנים [ו] ונחטאת] ה' ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואפי' י' משתא
 העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה:
 וזאה ומיאו אבל בעולה יוכא אלא מיאוי פירוש שפועל הבשר י' והדם
 עד שתאצ' אביית הרשין. לפי אף לאחר שנשרפה לפי שפועלין תריך להוציא
 פרים הנשפרים. פירוש דבר של כזור ופר כהן משמי ופר י'
 ונשפרו אפי' בטבול יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול
 פסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים
 לשורפים צביע הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין
 להדשים היו שם: הוזה רמן. פירוש על יום הפסולות ועל מוצא ההב'
 לכל משתק הבשר אף מועלין שהי' נעשים מזהו: א"ן ונעולת] בעורות
 קשי ה': והב' ה' בעורות. י' ונפקי להו מכלל קדשי ה' כדאמרין
 מועלין בבשר עד שתאצ' אביית הרשין. דלכמי לא נעשים מזהו שרין
 לנביח הדשן ששם הם נשרפין הילכן אף מועלין אף משתוח' הבשר:
 דמור מקדש הלחם הפסול פנים י"ם שאין גורסין וצלינה דהא מנן
 שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשאפכה ממנרב דהי' הם
 ורו ליפסל כו' אלמא אית ליה תמור מקדש ו' לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה
 כפופו ומונה דפרק שמי' הלחם (ע' ד' ע' ה') אית ליה דמורין א"ן מקדש
 גא' תמור מקדש למה י' קרמו פניה כניסתו בנמור ליקדשיה דהא
 שררת הקודש לאו מקדש דמי (מולין ד' ע' ה') והא דלבי שררת מקדש היינו
 שות י' לא והינו כשנקדש:

לחם (עליהם) לשחוט את הזבח עליהם אבל לא קרמו לא דגני שחטם
 ק דמן ש"ב בבשר חיובין עיניהו ב"י. פירוש: עליהם עד הכבשים" ו' ואין
 דבקה הוא כדמסיק לעיל י"ז בספ"ק (דף ט') כי יומא דקדאמר לעיל לא
 נלחם כיון דלזיו גוף הכבשים יוש לומר דנקט ואין מועילין אלא הני לעיל
 יוכיח הרי הם מתיירי הלחם ויש הסולק של צדדים כמו הקמחיה וההילוך
 מקומן: מ"ן מועילין בשרים. דלא אית צדו הימר לכהנים:
 ו' בב"י הובשר י"פס"ב ב"י. לא נקט קדשו ככלי משום קומן דמעיקרא
 מ' מקודש ככלי ראשון עם המנחה כולה קודש שמקט דמקט לקמן (דף ט'
 א) לא נשק דנקט קדשו ככלי נקט עלי: ו' פ"ב ק"ל א"י ב"י. דטולס אין
 נ' נכסים אי מ"ירי צבאה בפני עצמה כדאמרין ההם (ובזהו דף מד'). מביא
 לה מתיירין ואי צבאה עם הזבח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בקוף פ' בית
 כ"ג וצלינה דקמני אי מ"ירי צבא מן הזבח ר"ל שקיעת החמה מ"ל דמסמרה
 נ' בקרבנות (דף ט' ד') קריאה אפילו צלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן
 השתבול יום אינו עושה עם אותה טומאה לטמא את אחרים מתי' רבנן היא:

תחלה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ו:
ב מ"י פ"ב מהלכות
טומאת אוכלין הל' ז
פ"י מהל' אבות הטומאה
הלכה ג:
ג מ"י פ"א מהלכות
פסח"מ הלכה לו:
ד מ"י פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ו:

ייומיה חבוריות

[illegible][illegible]